

Αγωγή εναντίον
Τ.Ν. για:
1) μείωση ν. 4051/2012
2) μείωση ν. 4093/2012
3) Εισφορά αλληλεγγύης

ΕΝΩΜΗΘΗ

ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΓΩΓΗ

Του του Ε.Τ.,
κατοίκου

ΚΑΤΑ

Του Ε.Φ.Κ.Α. - Τομέα Ασφάλισης Νομικών ΝΠΔΔ με έδρα την Αθήνα, νόμιμα εκπροσωπούμενου

1. Διετέλεσα εν ενεργεία δικαστικός λειτουργός μέχρι την/...../20....., όταν αποχώρησα από την υπηρεσία λόγω ορίου ηλικίας ή λόγω παραιτήσεώς μου. Στη συνέχεια με την με αριθμό/.....-..... -201..... πράξη της Δ/ντριας Παροχών του εναγόμενου Ταμείου, μου απονεμήθηκε μηνιαία σύνταξη ύψους ευρώ (μικτά). Από του μηνός Οκτωβρίου 2014 και μετέπειτα το ποσό αυτό μειώνονταν κατά μήνα, εξαιτίας μεταξύ άλλων και των εξής κρατήσεων, α) ευρώ σε εφαρμογή του ν. 4051/2012, β) ευρώ σε εφαρμογή του ν. 4093/2012 και γ) ευρώ για Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων, ήτοι συνολικά μειώνονταν μηνιαίως κατά το ποσό των ευρώ. Έτσι για χρονικό διάστημα 24 μηνών, ήτοι από του μηνός Ιανουαρίου 2017 μέχρι και τον μήνα Δεκεμβρίου 2018, δεν μου καταβλήθηκε συνολικά, εξ αιτίας των κρατήσεων αυτών, το ποσό των ευρώ [24 X].

2. Με τις με αριθ. 2287-2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του ΣτΕ κρίθηκαν ότι αντίκεινται σε συνταγματικές διατάξεις και ειδικότερα στις αρχές της κοινωνικής αλληλεγγύης (άρθρο 25 παρ.4 Συν/τος), της ισότητας στα δημόσια βάρη (άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος), της αρχής της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ 1 του Συντάγματος), καθώς επίσης και στο

άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ και είναι ως εκ τούτου ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες, οι διατάξεις του άρθρ. 6 παρ. 2 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ του ν. 4093/2012, «Έγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 – Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016», όπως το τελευταίο εδάφιο της παρ. 1 του άρθρου αυτού αντικαταστάθηκε από το άρθρο 34 παρ. 4 του ν. 1111/2013, με έναρξη ισχύος από 5-12-2012, με τις οποίες έγιναν περικοπές των συντάξεων των συνταξιούχων των φορέων υποχρεωτικής κύριας και επικουρικής ασφάλισης.

3. Επίσης, με την με αριθ. 244/2017 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, κρίθηκε ότι οι διατάξεις των άρθρων 38 του ν. 3863/2010-11 του ν. 3865/10, καθ' ο μέρος επιβλήθηκε με αυτές εισφορά αλληλεγγύης στις συντάξεις του Δημοσίου και συνακόλουθα και οι ρυθμίσεις των άρθρων 44 παρ. 10 του ν. 3986/2011 και 2 παρ. 13 του ν. 4002/2011 καθ' ο μέρος αυξήθηκε με αυτές το ύψος της επίμαχης εισφοράς για τους συνταξιούχους του Δημοσίου και των ΝΠΔΔ, είναι αντίθετες προς τις ρυθμίσεις των άρθρων 4 παρ.1 και 5, 22 παρ. 5 και 25 παρ. 1 και 4 του Σύνταγματος και τις από αυτές απορρέουσες αρχές της αναλογικότητας, ισότητας και ανάλογης συμμετοχής στα βάρη και ορίσθηκε ως χρονικό σημείο επέλευσης των αποτελεσμάτων της ως άνω διάγνωσης της αντισυνταγματικότητας, ο χρόνος δημοσίευσης της εν λόγω απόφασης (8-2-2017).

4. Ο χρόνος δημοσίευσης της παραπάνω με αριθμό 244/2017 απόφασης της Ολ. του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που ορίσθηκε ως χρονικό σημείο επέλευσης των αποτελεσμάτων της ως άνω διάγνωσης της αντισυνταγματικότητας των προδιαληφθέντων νόμων που αφορούν την Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων, δεν έχει εφαρμογή στην ένδικη αγωγή αποζημιώσεως, προεχόντως, διότι, ναί μεν με τη διάταξη της παρ. 3β του άρθρου 50 του ΠΔ 18/1989 που προστέθηκε με το άρθρο 22 του ν. 4274/14. ορίζεται ότι «σε

περίπτωση αιτήσεως ακυρώσεως που στρέφεται κατά διοικητικής πράξεως το δικαστήριο, σταθμίζοντας τις πραγματικές καταστάσεις που έχουν δημιουργηθεί κατά το χρόνο εφαρμογής αυτής, ιδίως δε υπέρ των καλόπιστων διοικουμένων, καθώς και το δημόσιο συμφέρον, μπορεί να ορίσει ότι τα αποτελέσματα της ακυρώσεως ανατρέχουν σε χρονικό σημείο μεταγενέστερο του χρόνου έναρξης της ισχύος της και σε κάθε περίπτωση προγενέστερο του χρόνου δημοσίευσης της απόφασης», **πλην όμως με την παρ. 3δ της ίδιας πιο πάνω διάταξης ορίζεται ότι** «η εφαρμογή των παραγράφων 3α, 3β, και 3γ δεν θίγει τις αποζημιωτικές αξιώσεις» (ΟΛΣτΕ2287/2015).

Σε κάθε όμως περίπτωση, ο ανωτέρω χρόνος δημοσίευσης της παραπάνω απόφασης, δεν έχει εφαρμογή στην ένδικη αγωγή αποζημίωσης, διότι ο γενικός αποκλεισμός της δυνατότητας προσώπων να επιδιώξουν και να επιτύχουν δια των δικαστηρίων αποκατάσταση προκληθείσης ζημίας (και μάλιστα συνεπεία παραβάσεως του Συντάγματος) ήτοι δικονομική προστασία του ουσιαστικού δικαιώματος της αποζημίωσης (κατά τη γενική αρχή *utoi ius ibi remedium*), δε συνιστά απλό περιορισμό, αλλά πλήρη στέρηση του δικαιώματος της ένδικης προστασίας και στοιχειοθετεί, συνεπώς, παράβαση των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α., στο βαθμό δε που πρόκειται για πρόκληση περιουσιακής ζημίας, η παρεμπόδιση της αποκατάστασής της αντίκειται και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. Ούτε δε μπορεί απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου (ή του Συμβουλίου της Επικρατείας), επί «πilotικής» δίκης, με την οποία διάταξη νόμου κρίνεται αντισυνταγματική, να δεσμεύσει, ως προς τον περιορισμό της χρονικής εκτάσεως των αποτελεσμάτων της αντισυνταγματικότητας, τον δικαστή ο οποίος θα επιληφθεί στο μέλλον αγωγής αποζημιώσεως θεμελιούμενης στην εν λόγω αντισυνταγματικότητα (ώστε να μην επιδικάσει αυτός αποζημίωση για παρελθόντα χρονικά διαστήματα), διότι τούτο θα ισοδυναμούσε, κατ' αποτέλεσμα, με επιβολή υποχρεώσεως στον δικαστή να εφαρμόσει νόμο αντισυνταγματικό, κατά παράβαση της παρ. 2 του άρθρου 87 του Συντάγματος

και θα προσέβαλλε, με τον τρόπο αυτό και τη λειτουργική του ανεξαρτησία, κατά παράβαση της παρ. 1 του εν λόγω άρθρου (Ολ ΣτΕ 2287/2015).

5. ΕΠΕΙΔΗ, από τις διατάξεις του άρθρου 95 παρ. 5 του Συντάγματος, με την οποία ορίζεται ότι «Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως ο νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης» καθώς και του άρθρου 50 παρ. 4 του π.δ. 18/1989, με την οποία ορίζεται ότι «Η απόφαση που δέχεται την αίτηση ακυρώσεως απαγγέλλει την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης και συνεπάγεται νόμιμη κατάργηση της έναντι όλων, είτε πρόκειται για κανονιστική είτε πρόκειται για ατομική πράξη», συνάγεται, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του ΣτΕ (ΣτΕ 744/2016, ΣτΕ 15/2016, ΣτΕ 3043/2013, ΣτΕ 3606/2012, ΣτΕ 3854/2011), ότι η Διοίκηση, συμμορφούμενη προς ακυρωτική απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου διοικητικού δικαστηρίου, υποχρεούται όχι μόνο να θεωρήσει ανίσχυρη και μη υφισταμένη στο νομικό κόσμο την ακυρωθείσα διοικητική πράξη, αλλά και να προβεί σε θετικές ενέργειες για την αναμόρφωση της νομικής κατάστασης, η οποία προέκυψε αμέσως ή εμμέσως από την πράξη αυτή, ανακαλώντας ή τροποποιώντας τις σχετικές, εν τω μεταξύ, εκδοθείσες πράξεις ή εκδίδοντας άλλες με αναδρομική ισχύ, προκειμένου να αποκαταστήσει τα πράγματα στην θέση στην οποία θα ευρίσκονταν, αν εξ αρχής δεν είχε εκδοθεί η ακυρωθείσα πράξη ή δεν είχε λάβει χώρα η ακυρωθείσα παράλειψη.

6. ΕΠΕΙΔΗ, περαιτέρω στο άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα ορίζεται ότι: «Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το Δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση ...», ενώ, στο άρθρο 106 του ίδιου Νόμου ότι «οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, των κοινοτήτων ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται

στην υπηρεσία τους». Στην εν λόγω αποζημίωση περιλαμβάνεται τόσο η αποκατάσταση της ζημίας, την οποία υπέστη η υπάρχουσα, πριν από την παράνομη πράξη ή παράλειψη των οργάνων του Δημοσίου ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, περιουσία του ζημιωθέντος, όσο και η αποκατάσταση της ζημίας, την οποία υπέστη αυτός με τη στέρηση, εξαιτίας της παράνομης πράξης ή παράλειψης, παροχών, τις οποίες πιθανώς, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις, θα αποκόμιζε, εάν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομη αυτή πράξη ή παράλειψη (ΣτΕ 744/ 2016, ΣτΕ 15/2016, ΣτΕ 1287/2013).

7. ΕΠΕΙΔΗ, ενόψει όλων των ανωτέρω, ενώ θα έπρεπε τα αρμόδια, για τον καθορισμό και την καταβολή στους συνταξιούχους των ποσών των μηνιαίων συντάξεων του τομέα ασφάλισης Νομικών, όργανα του εναγομένου, να έχουν ήδη συμμορφωθεί στην ανωτέρω Συνταγματική τους υποχρέωση και να έχουν ήδη θεωρήσει ανίσχυρες και μη υφισταμένες στο νομικό κόσμο τις ανωτέρω νομικές διατάξεις που κρίθηκαν ως αντισυνταγματικές και ανίσχυρες από τα ανώτατα ακυρωτικά Δικαστήρια που προαναφέρθηκαν (Ολ. ΣτΕ και Ολ. Ελ. Συν.), αντίστοιχα, αλλά και να έχουν ήδη προβεί στις αναγκαίες θετικές ενέργειες για την αναμόρφωση της νομικής κατάστασης η οποία προέκυψε αμέσως από τις αποφάσεις αυτές, εκδίδοντας πράξεις προσδιορισμού των συντάξεων, με αναδρομική ισχύ, προκειμένου να αποκαταστήσουν τα πράγματα στην θέση στην οποία θα ευρίσκονταν, εάν εξαρχής δεν είχαν εκδοθεί οι κριθείσες ως αντισυνταγματικές ανωτέρω διατάξεις και να αποκαταστήσουν τα ποσά των συντάξεων χωρίς τις ανωτέρω περικοπές που κρίθηκαν ως αντισυνταγματικές, αντίθετα, δεν προέβησαν στις ενέργειες αυτές ως όφειλαν, με συνέπεια, όπως στη αρχή αναφέρεται, να εξακολουθεί να παρακρατείται, από τα ποσά των μηνιαίων συντάξεών μου του Ταμείου Νομικών, τα επίσης ανωτέρω αναφερόμενα ποσά **α)** για Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων (ΕΑΣ), η οποία προβλέπονταν από τη διάταξη του άρθρ. 38 του ν. 3865/2010, η οποία, όμως, σύμφωνα με τα ανωτέρω εκτιθέμενα, έχει ήδη

κριθεί ως αντισυνταγματική, με την υπ' αριθ. 244/2017 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, β) τα ποσά των μειώσεων που επιβλήθηκαν με το ν. 4051/2012, καθώς και γ) τα ποσά των μειώσεων που επιβλήθηκαν με το ν. 4093/2012, οι οποίοι επίσης, όπως ανωτέρω εκτίθεται, κρίθηκαν, με τις υπ' αριθ. 2287-2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, ως αντισυνταγματικές και ως εκ τούτου ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες.

8. ΕΠΕΙΔΗ, οι ενέργειες αυτές των αρμόδιων Οργάνων του εναγομένου συνιστούν, παραβάσεις ρητής συνταγματικής υποχρέωσης τους, καθώς και **αδικοπρακτικές συμπεριφορές**, σύμφωνα με όσα ήδη ανωτέρω εκτίθενται, οι οποίες τελούν σε αιτιώδη συνάφεια με την ζημία που έχω υποστεί από την παρακράτηση (μη καταβολή) των ως άνω ποσών από τις μηνιαίες συντάξεις μου, του προαναφερθέντος χρονικού διαστήματος των 24 μηνών, ήτοι από του μηνός 201 μέχρι και το μήνα 2018, η οποία ανέρχεται στο συνολικό ποσό των ευρώ [24 X].

9. ΕΠΕΙΔΗ, η αγωγή μου είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 95 παρ.5 του Συντάγματος, άρθρ.50 παρ. 3α, 3β, 4 Π.Δ/τος 18/1989 και άρθρα 914 ΑΚ, 105 και 106 Εισ. ΝΑΚ.

10. ΕΠΕΙΔΗ, πρέπει να υποχρεωθεί το εναγόμενο, προς αποκατάσταση της ζημίας που έχω υποστεί από τις πιο πάνω παράνομες μειώσεις και περικοπές της συνταξιοδοτικής μου παροχής, να μου καταβάλει το ποσό των χιλιάδων ευρώ και λεπτών [.....] ευρώ, καθώς, επίσης, και το ποσό των [] ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που έχω υποστεί, ήτοι συνολικά για τις παραπάνω αιτίες το ποσό των χιλιάδων και λεπτών [.....] με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, διότι πρόκειται περί απώλειας σημαντικού τμήματος της συνταξιοδοτικής μου παροχής και η αξίωση μου στηρίζεται σε μη αμφισβητούμενα στοιχεία (τα ενημερωτικά σημειώματα των

αντίστοιχων μηνών που θα επικαλεσθώ και θα προσκομίσω στο Δικαστήριο) ενώ η αναβολή εκτελέσεως είναι δυνατόν να επιφέρει, ενόψει ιδίως της ηλικίας μου και του απαιτούμενου χρόνου για την τελεσιδικία της απόφασης που θα εκδοθεί, ανεπανόρθωτη βλάβη στη ζωή και στην υγεία μου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Να γίνει δεκτή η αποζημιωτική αγωγή μου ως προς όλα τα αιτήματα αυτής.

Να υποχρεωθεί το εναγόμενο να μου καταβάλλει το ποσό χιλιάδων ευρώ και λεπτών [.....] με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής.

Να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή.

Να καταδικασθεί το εναγόμενο στην δικαστική μου δαπάνη και στην αμοιβή τ πληρεξουσι δικηγόρου μου.

ΑΘΗΝΑ

ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙ... ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ